

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ἘΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχουσαν παιδικὸν περιοδικὸν εἰς ἄλλοις παρασχόν ἐπὶ τὴν χάρον ἡμῶν ἡπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΩΤΗ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμᾶς 80. Ἐξέμνητος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχμ. 25

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατημ. 50.—
Ἀμερικής δολάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει
τῶν ἄλλων κρατῶν σέλλινια 10.

Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΗΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ Τ.Ο. 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΗΛΘΗΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην Ἰουλιῶνος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπέδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 19 Μαΐου 1928

Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 25

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Υγίναυτ καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Στὴν ἀρχὴ δὲν τὸν γνώρισε κανένας, γιὰτὶ, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Μπέττη, ποὺ δὲ θέλησε μὲ κανένα τρόπο ν' ἀφίσει τὴν κυρία της, ὁ σερ Ρονάλδ εἶχε ἀλλάξει σιγά-σιγά ἄλους τοὺς ὑπηρετές κι' εἶχε βάλει ξένους.

Μάλιστα ὁ λόρδος βρῆκε μεγάλη δυσκολία νὰ μπεῖ στὸ σπίτι του, γιὰτὶ ὁ σερ Ρονάλδ εἶχε δώσει ἀσύτηρες διαταγές. Ἀναγκάστηκε νὰ φωνάξει, νὰ προστάξει σὰν ἀφεντικὸ καὶ νὰ φοβερῆσαι ὅτι θὰ πῆγαγε νὰ φέρει ἀστυνομικούς, ἀν δὲν τοῦ ἀνοιγαν τὴν πόρτα. Ὅταν δὲμοι οἱ ὑπηρετές πείσθησαν γιὰ τὴν ταυτότητά του, ὁ τόμος τοὺς ἀλλάξε. Ζήτησαν συγγνώμη γιὰτὶ τὸν ἔκαμαν νὰ περιμένει, ἀλλὰ ὁ λόρδος δὲν κάθησε ν' ἀκούσει καὶ πολλά:

— Ποῦ εἶναι ἡ μωλαῖδη; ρώτησε ἀνυπόμονα.

Ἡ καμαριέρα ἔφερε μερικὲς δυσκολίες ἀκόμη.

— Ἡ μωλαῖδη ὑποφέρει πολὺ... Μία συγνώμη θὰ μπορούσας νὰ τὴ θανατώσει...

Ὁ λόρδος τὴ σταμάτησε ἀπότομα:

— Αὐτὸ εἶναι δική μου δουλειά! Φωνάξτε τὴ μὲς Μπέττη!

Ἡ καμαριέρα ὑπάκουσε κι' ἡ Μπέττη φάνηκε σὲ λίγο. Καθὼς ἐγνώρισε τὸν κύριό της, ἀφίσε μὲ φωνή:

— Ὁ μωλόρδος! Εἶναι δυνατό!

Ἐκεῖνος χαμογέλασε θλιβερά:

— Ὅστε καὶ σὺ μὲ θαρροῦσες πεθαμένο;

— Ναι, μωλόρδε! Ὅλοι ἔτσι γομίζουν!

Κι' ἔπειτα ρώτησε μὲ ἀγωνία:

— Ὁ μωλόρδος ξέρεῖ ὅσα μᾶς ἔτυχαν;

— Τὰ ξέρω ὅλα, Μπέττη Ἐρχομαί

ἀπ' τὸ Χουάιτ-Γκέιτ. Εἶδα ἐκεῖ τὸν Πέρου καὶ μοῦ τὰ διηγήθηκε ὅλα.

— Ἀ, πόσα θὰ μὲ καταράστηκε ὁ μωλόρδος! ἔκαμε ἡ Μπέττη μὲ δάκρυα στὰ μάτια.

— Ὅχι, κόρη μου, τῆς ἀπάντησε ἡ συχα ἐκεῖνος. Ἐέρω πὼς κινδόνεφες τὴ ζωὴ σου γιὰ νὰ σώσεις τὴ μακρὴ Νταίζη. Σὲ συγχωρῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά!

« Διάνα! ἀγαπητὴ μου Διάνα! ἐγὼ εἶμαι! » (Σελ. 201, στ. γ')

— Ἐὐχαριστῶ, μωλόρδε! εἶπε ἡ καμαριέρα, σκουπίζοντας τὰ δάκρυά της. Ἡ μωλαῖδη τώρα εἶναι στὸ χειμωνιάτικο κῆπο, ὅπου προτιμᾷ νὰ μένει αὐτὴ τὴν ἐποχὴ.

Ὁ χειμωνιάτικος αὐτὸς κῆπος ἦταν μὲ φωτεινὴ καὶ χαρούμενη γωνιά τῆς ἔπαυλης μὲ τεράστιες τζαμαρίες, ποὺ ἀφίναν ὅλον τὸν ἥλιο νὰ πλημμυρίζει μὲ

φῶς καὶ χαρὰ αὐτὸ τὸ καταφύγιό τῆς λαίδης. Ἐξωτικὰ ἀνθὴ καὶ φυτὰ στόλιζαν τὸ θερμοκήπιο σ' ὅλες τίς μεριάς.

Ἡ λαίδη Διάνα ἦταν ξαπλωμένη σὲ μὴ ντορμέζα μ' ἕνα ἀσπρο φόρεμα κι' ἔπαιζε μὲ τὸν αἰώνιο γαλάζιο φιάγκο, ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια της.

— Διάνα, ἀγαπητὴ μου Διάνα, ἐγὼ εἶμαι! εἶπε ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον προχωρώντας ἕνα βῆμα στὸ δωμάτιο καὶ πνίγοντας τὴν ἐπιθυμία ποὺ αἰσθανόταν νὰ τρέξει καὶ νὰ τὴν ἀγκαλιάσει τρυφερά.

Ἡ λαίδη, ἀκούγοντας τ' ὄνομά της, γύρισε καὶ κοίταξε ξαπνικά.

— Ποιὸς εἶναι; ρώτησε, ἐνώ στὰ μάγουλά της φάνηκε ἕνα περαστικὸ κοκκινάδι.

— Ἐγώ, ὁ Γεώργιος, ὁ ἀντρας σου! Δὲ μὲ γνωρίζεις;

Καὶ γονάτισε στὸ πλάι της. Ἡ ἀρρωστὴ τούρριξε μὲ ἀόριστὴ ματιά.

— Ὅχι, τοῦ εἶπε, δὲ σὰς ἔχω ἰδεῖ ποτέ μου.

— Μὰ ναι, Διάνα, προσπάθησε νὰ θυμηθεῖς... Τὸ ξέχασες λοιπὸν τὸ Χουάιτ-Γκέιτ;

— Χουάιτ-Γκέιτ; Τί εἶναι τὸ Χουάιτ-Γκέιτ; ρώτησε λιπαφυσισμένη.

Ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον ἀναστέναξε βαθεῖα. Πῆγε νὰ πιᾷ σὲ τὰ χέρια τῆς γυναίκας του, μὰ ἐκεῖνη τὰ τράβηξε ἀπότομα, σφίγγοντας κοντὰ της τὸν γαλάζιο φιάγκο.

— Προσέξτετε νὰ μὴ τὸ τσαλακώσετε, γιὰτὶ δὲ θάχει τί νὰ βάλει στὰ μαλλιά της, ὅταν γυρίσει.

— Τῆς Νταίζης εἶναι; ρώτησε ὁ δυστυχισμένος πατέρας.

Καθὼς ἀκουσε τ' ὄνομα αὐτό, ποὺ χρόνια τώρα εἶχαν πάψει νὰ τὸ προφέρουν μπροστὰ της, ἡ ἀρρωστὴ ἀφίσε μὲ διαπεραστικὴ κραυγὴ.

— Νταίζη! φώναξε. Τὴν εἶδατε σείς τὴ Νταίζη; Ἐέρεστε ποῦ εἶναι;

—“Όχι, αποκρίθηκε πικραμένα, δεν ξέρω τίποτα.

— Τότε τί θέλατε γάρθετε; Τι γυρεύετε εδώ, αφού δεν ξέρετε τίποτα για τη Νταίζη;... Πήγε περίπατο με τη Μπέττη, είπε ύστερα σιγά-σιγά και μυστικά, στρίβοντας το φιδίγκο στα δάχτυλά της. Θά γυρίσει τώρα και θα είναι ξεχτένιστη... Έγώ τη χτενίζω — και τί τραβώ να ξεμπλέξω τα κατασρά της τα μαλλιά! Δεν είναι ξανθά σαν το χρυσάφι!

—“Όπως και τα δικά σου, αγαπημένη μου, είπε ο λόρδος Έρλιγκτον, ακολουπώντας το χέρι του στις ξανθές πλεξίδες της λαίδης.

—“Εκείνη όμως τραβήχτηκε δυσαρστημένη και είπε:

— Σταθήτε, την ακούω που έρχεται. “Α, όχι, δεν είν’ αυτή!

—“Ούτε κοίταζε καν τον άντρα της. “Εκείνος έκαμε μια τελευταία δοκιμή.

— Διάνα! είπε μ’ επίβλητή. Σήκω άπάνω κι’ έλα μαζί μου! Λίρεπει να πάμε να βρούμε τη Νταίζη!

—“Τον κοίταζε τότε περίεργα, κούνησε άρνητικά το κεφάλι της πολλές φορές και, κοιτάζοντας τριγύρω της άνησυχά, άπάντησε με χαμηλή και φοβισμένη φωνή:

—“Όχι, δε μπορώ. “Ο Ρόναλντ πρόσταξε να μη βγω έξω. “Αν θυμώσει, δε θ’ άρπσει τη Νταίζη μου να γυρίσει. Μού είπε πως αν δε φύγω διόλου από δω, θα μού τη φέρει.

—“Όστε τον φοβάσαι πολύ τον σέρ Ρόναλντ; ρώτησε ο λόρδος Έρλιγκτον, κρύβοντας με δυσκολία το θυμό του.

—“Εκείνη άνατριχίασε, κοίταζε με τρόμο γύρω της κι’ έσκυψε στ’ αυτό του:

— Ναι, του είπε σιγανά, αλλά δεν πρέπει να το λέω!

—“Ο λόρδος Έρλιγκτον έμεινε βαθειά συλλογισμένος. “Αρχισε να μαντεύει, τι ο κακός συγγενής της γυναίκας του είχε παίξει κάποιο σκοτεινό ρόλο σ’ αυτή την υπόθεση. Γιατί είχε δώσει τόσο άυστηρές διαταγές; γιατί ή Διάνα φοβόταν έτσι και τ’ όνομά του άκόμη; “Αλλά ή ίσια και άγαθή καρδιά του λόρδου δε θέλησε να σταθεί σε καμιά κακή ύποψία και σκέφθηκε ότι τα μέτρα αυτά του ξαδέλφου του ήταν διακαιολογημένα από την έξαιρετική κατάσταση της Διάνας.

—“Άλλωστε, από δω και στο εξής, αυτός μόνον ήταν άρμόδιος να φροντίσει για τη γυναίκα του κι’ ο σέρ Ρόναλντ δεν είχε πιά ν’ άνακατευθεί σε τίποτα.

—“Η βαθεία αυτή συγκίνηση τον κράτησε άγρυπνο όλη τη νύχτα, και την επομένη ο λόρδος άποφάσισε να φύγει από το Άδκ-Λέβεν. “Έδλεπε ότι ή παρουσία του δεν έμελλε να φέρει καμιά άλλαγή στη γυναίκα του.

(“Ακολουθεί) ΜΙΚ Δ. ΕΤΑΙΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΠΑΙΔΙΟΥ

—“Ω Παναγιά, λυπήσου κούμια μόνο και σώσε από το Χάρο τη Μαιμά μου, σύ που μπορείς να γιάνης κάθε πόνο.

—“Θέ να μο ράσω στα φτωχόπαιδα ό,τι κλείνω στο βάθος του πηλένιου κουμπαρά μου και το ψωμί του δειλινού μου θα τους δίνω.

—“Γιά σέ πούναι μεγάλο τόνομά σου, τοψ κάμπου θα μιζεύω τα λουλούδια και θα τά φέρνω τις γιορτές στο κόνισμά σου

Σύ, Παναγιά μου, είς μέσ’ στην γαλήνη τριγυρισμένη όπ’ όλα τ’ άγγελό“δια. Μά εγώ είμαι μόνο κι’ έχω μόνο “Εσείνη! (“Αν” το “Ιταλικό της Modesta Bodini.)

PITA N. ΜΠΟΥΜΗ

ΣΕΒΑΣΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΑΦ (Βραβείον Νομπελ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΗΕΙΔΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

—“Ήταν έτοιμος να στρίψει τάλογό του αλλά έξαφνα σκέφθηκε άλλοιούτινα. Ποτέ του το άλογο δεν είχε χαθεί κι’ ούτε και τώρα βέβαια θα είχε πάθει ένα τέτοιο πράγμα. “Ο παπάς μπορούσε ναταν γελασμένος, όχι όμως αυτό. “Έτσι άφισε το άλογο να τραβήξει ήσυχα το δρόμο του και βυθίστηκε πάλι στις συλλογές του.

—“Την ίδια όμως στιγμή ένα κλειδί τον χτύπησε τόσο δυνατά, που παρ’ όλίγο να τον ρίξει κάτω απ’ τάλογο. Κατάλαβε λοιπόν ότι έπρεπε με κάθε τρόπο να προσπαθήσει να ιδεί που βρισκόταν και που πήγαινε. Κοίταζε γύρω του και είδε ότι περπατούσε πάνω σε μαλακό χορτάρι και ότι πουθενά δεν φαινόταν κανένα μονοπάτι. Κι’ όμως το άλογο προχωρούσε χωρίς καμιά δυσκολία. Και όμως πάλι ένοιωθε ο παπάς πως πήγαινε κατά την αντίθετη διεύθυνση. Τράβηξε το χαλινό κι’ άνάγκασε το άλογο να γυρίσει πίσω και μάλιστα κατάφερε να το βγάλει και στο μονοπάτι. Μόλις όμως έφθασε εκεί-πέρα, έκανε το άλογο μια βόλτα και τράβηξε ίσια κατά το δάσος.

—“Μ’ όλο που ο παπάς ήταν βέβαιος γι’ αυτό που νόμιζε, δεν προσπάθησε όμως να φέρη πάλι τάλογο στον ίσιο δρόμο.

—“Μια και το άλογο έχει τόση επιμονή, είπε με το νου του, θα βρη μόνάχο του κανένα καλύτερο δρόμο.

—“Κι’ έτσι το άφησε να προχωρήσει. Το άλογο τραβούσε ίσια έμπρός του μ’ όλο που δεν περπατούσε σε χαραγμένο δρόμο. “Αν τύχαινε μπροστά του κανένα ύψωμα, το σκαρφάλωνε σαν να ήτανε κατόικη, και όταν πάλι ήταν για να κατέβη, έωννε και τα τέσσερα πόδια του και άφηνόταν να καταρακυλήσει κατά κάτω.

—“Να πρόφταινα τουλάχιστο να φτάσω στο χωριό μου, για να μπορέσω να

άρχισω τη λειτουργία στην ώρα της, σκέφθηκε ο παπάς. Τι θα πουν οι ένορτίτες μου αν δεν με δουν τη συνηθεισμένη ώρα το πρωί στην εκκλησία.

—“Εγώ όμως συλλογίζοταν αυτά, έφθασε σ’ ένα μέρος που το άναγνώρισε. “Ήταν μια μικρή σκοτεινή λίμνη που φέρευε το παρασμένο καλοκαίρι. Τότε είδε ο παπάς ότι οι φόβοι του είχαν βγει άληθινοί. Βρισκόταν βαθειά μέσα στο δάσος και το άλογο τραβούσε όλοένα κατά τα νοτιοανατολικά. Φαινόταν σαν να είχε σκοπό ναπομακρύνη όσο το δυνατόν περισσότερο τον κύριό του από το σπίτι του κι’ από την εκκλησία.

—“Με βία πήδησε ο παπάς από τη σέλλα. Δεν μπορούσε ναφήση έτσι να τον τραβεί τάλογο μέσα στην έρημιά. “Έπρεπε να γυρίσει σπίτι του και, μια που τάλογο ήθελε σώσει και καλά να ηγαίνη κατά την αντίθετη διεύθυνση, άποφάσισε να γυρίσει περιπατηστός και να τραβήξη τάλογο από τον χαλινό όπου να βγη στο δρόμο του. Τύλιξε λοιπόν τον χαλινό στα χέρια του και ή δδοιοπρία άρχισε. Σε λίγο όμως τ’ άλογο άρχισε να του φέρνη πάλι δυσκολίες. “Αντί να τον ακολουθήσει, στήλωσε τα πόδια του στη γή και στάθηκε ακίνητο στην ίδια θέση.

—“Τότε ο παπάς θύμωσε. Ποτέ του δεν είχε δείρει ως τότε τ’ άλόγό του, και ούτε τώρα ήθελε να το κάνη. “Έρριξε λοιπόν τους χαλινούς άπάνω στο λαμό του άλόγου και το άφησε ελεύθερο.

—“Πρέπει να χωριστούμε μια και καλά και σώνει θέλεις να τραβήξης τον δικό σου δρόμο, είπε.

—“Μόλις είχε προχωρήσει δυο-τρια βήματα, ήταν τ’ άλογο έτρεξε από πίσω του, δάγκωσε ελαφρά το μανίκι του και προσπάθησε να τον κρατήσει. “Ο παπάς γύρισε και κοίταζε το ζώο στα μάτια, σαν να ήθελε να καταλάβη από την εκφρασή τους τον λόγο της ανεξήγητης διαγωγής του.

—“Ο παπάς καλά-καλά δεν μπορούσε να καταλάβη πως ήταν δυνατό αυτό το πράγμα, όμως ένα είναι βέβαιο. Παρ’ όλο το σκοτάδι, διέκρινε ελκνάθαρα το πρόσωπο του άλόγου και μπορούσε σ’ αυτό επάνω να διαβάσει όπως στο πρόσωπο ενός ανθρώπου και τότε έξαφνα κατάλαβε ότι το άλογο βρισκόταν σε τρομερό φόβο κι’ άνησυχία. “Έρριξε στον κύριό του ένα βλέμμα που ήταν γεμάτο παράπονο και παρακάλια. “Σε ύπηρετήσα νύχτα και ήμέρα κι’ έκανα πάντοτε το θέλημά σου», φαινόταν σαν να τουλεγε «Δεν μπορούσες και σ’ να κάνης μια φορά το δικό μου το χατήρι;»

—“Ο παπάς συγκινήθηκε βλέποντας αυτή την παράκληση στα μάτια του άλόγου. “Ήταν ολοφάνερο ότι το άλογο ζητούσε εκείνη τη νύχτα τη βοήθειά του, και επειδή ήταν άνθρωπος με καρδιά ά-

ποφάσισε στη στιγμή να το ακολουθήσει. Χωρίς κανένα δισταγμό δόηρησε το άλογο σε μια πέτρα απ’ όπου μπορούσε να ηδηση στη σέλλα καθάλιεψε και είπε:

—“Εμπρός, προχώρησε! Μια και με θέλεις κοντά σου, δεν σ’ άφίνω. Δεν πρέπει κανείς ποτέ να πη ότι ο παπάς του Ντέλσμπο άρνήθηκε να βοηθήσει κάποιον που βρισκόταν σε άνάγκη.

—“Κι’ άφησε τ’ άλογο να ηγαίνη όπου ήθελε και μονάχα φρόνιζε να κρατιέται καλά στη σέλλα του. “Ο δρόμος που ακολουθούσαν ήταν πολύ άπότομος κι’ επι-

κίνδυνος κι’ όλη την ώρα τραβούσαν τον άνήφορο περνώντας από μέσα από ένα πυκνό δάσος, όπου δεν μπορούσε κανείς να διακρίνη τίποτα, δυο βήματα παράπέρα. “Ο παπάς όμως ένοιωθε ότι άγέβαιναν σ’ ένα ψηλό βουνό. Τ’ άλογο πατούσε πάνω σε βράχους, και αν το όδηγούσε ο παπάς, δεν θα του περνούσε ποτέ απ’ το μυαλό του να το περάσει από έναν τέτοιο δρόμο.

—“Μήπως έχεις σκοπό να μ’ άνεβάσης στο Μπλακκίζεν; ρώτησε ο παπάς, και λέγοντας αυτά έγέλασε, γιατί το Μπλακκίζεν που είπα, ήταν το ψηλότε-

ρο βουνό μέσα σ’ όλο το Καλζιγκενλαντ. “Ένώσω προχωρούσαν, παρατήρησε ο παπάς ότι δεν ήταν μονάχα αυτός και τ’ άλόγό του που πήγαιναν τον ίδιο δρόμο. “Ακουγε πέτρες να κυλούν και κλαδιά να σπάζουν άκουγε βήματα σαν να περπατούσαν βαρειά ζώα μέσ’ στο δάσος, κι’ επειδή ήξερε ότι σ’ αυτό τον τόπο ήταν πολλοί λύκοι, σκέφθηκε μήπως τ’ άλογο είχε σκοπό να παλέψη μαζί τους.

—“Κι’ όλο άνέβαιναν, κι’ όσο προχωρούσαν, τόσο πιο άραιά γινόταν το δάσος. (“Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΑΝ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ’ Η ΜΑΡΙΝΑ

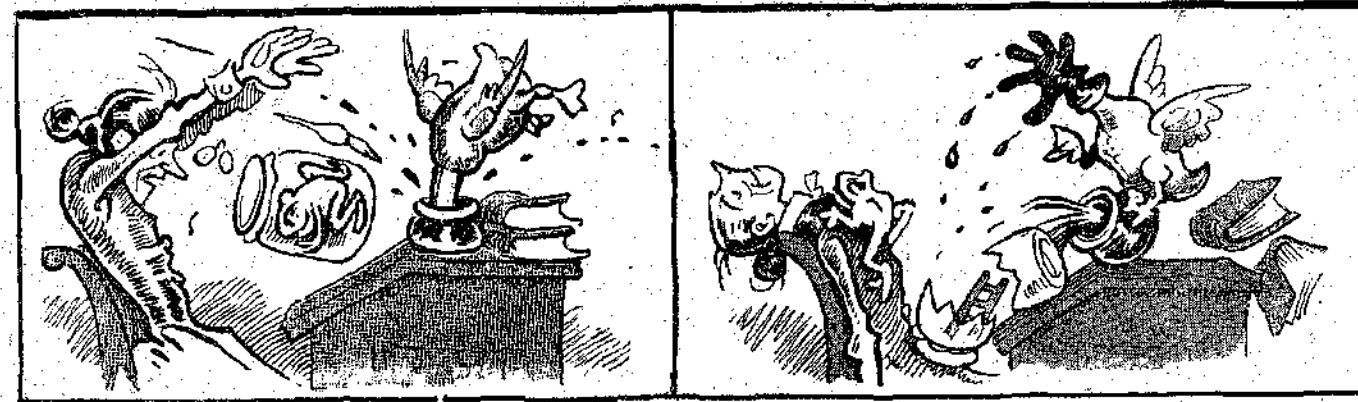
ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΚΑ.

—“Άξαφνα λοιπόν, εκεί που τα παιδιά πρόσεχαν στο μάθημα, άκούνε ένα δυνατό φρού-φρού, γυρίζουν προς τον κρότο και βλέπουν να πετχ από πάνω τους ένα μεγάλο παράξενο πουλί, που αντί για κεφάλι, έχ’ ένα χέρι άνθρωπινό! “Ήταν ή πάπια με το γάντι, που είχε μπει στην τάξη από το παράθυρο...

—“Τα παιδιά τη δείχνουν με φωνές: “Ε!... “Ε!... “Ω!... “Ω!... “Εκείνη, στραβή, εξακολουθεί το πέταγμα της. Φτάνει ως την έδρα της κυρίας Τερψιχόρης. Μπαρούμ! Σκονάφται στο βάζο με το βατραχάκι. Πατατόν! το βάζο άναποδογυρίζεται και σπάζει, χύνονται τα νερά, και το βατραχάκι πετιέται φοβισμένο στο στήθος της ακόμα πιο

φοβισμένης δασκάλας, Συγχρόνως ή πάπια μπλούμ! βουτχ με το κεφάλι στο μεγάλο καλαμάρι της έδρας και το άναποδογυρίζει κι’ αυτό.

—“Τα μελάνια χύνουνται μαζί με τα νερά, τα παιδιά ξεφωνίζουν, ή κυρία Τερψιχόρη λιγοθυμχ κι’ ή πάπια φεύγει μ’ ένα γάντι τώρα κατάμαυρο, που σιάζει, σιάζει σα να κλαίη με μαύρα δάκρυα...

—“Κοντά στην έδρα είν’ έν’ άλλο παράθυρο. Κι’ ή πάπια, που εξακολουθεί το πέταγμά της στα τυφλά και στην τύχη, βγαίνει από κει και βρίσκεται πάλι στο δρόμο. (“Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΤΟΥ ΒΗΜΑΤΑ

Αγαπητοί μου,

Α μάθατε ίσως πως από το Παρίσι μ'ε ήλθ' ένας ονομαστός ζωγράφος, ο Γαλάνης, για να κάνει και σ'αυτάς Αθήνας μ'άν έκθεση, αλλά προπάντων για να ξαναϊδή, μετά πολλά χρόνια, την πατρίδα του και τους δικούς του...

Και δεν είναι μόνο στις «Κυριακές». Τό 1899 ο Γαλάνης έκαμε στη «Διάπλασι» και τους «Δώδεκα Μήνες». Και τό 1900 δημοσίευε, μ'α φορά τό μήνα, τή «Γελοιογραφική Επιθεώρηση», δηλαδή από μ'α σειρά παιδικές γελοιογραφίες. Τι όμορφα πού ήταν ε'λ' αυτά!

Μ'α κυρία πού τόν είχε συμμαθητή στο Νηπιαγωγείο, θυμάται πως ήταν άτακτος και συχνά ή δασκάλα τόν έβαζε τιμωρία όρθό στη γωνία και με τά χέρια δεμένα πίσω. Και ξέρετε πως τήν έκδικιόταν ο μικρούλης; Γύριζε κάθε τόσο και γοργά-γοργά, με τή γλωσσίτσα του, ζωγράφιζε στον τοίχο τήν καρικατούρα της κι έκανε τάλλα παιδάκια να ξεκαρδίζονται!

πίσω, ζωγράφιζε στον τοίχο με τή γλωσσίτσα του.

Αλλά ή «Διάπλασις» δεν τόν χάρηκε πολύ. Ούτε τάλλα αθηναϊκά φύλλα όπου ο έφηβος καλλιτέχνης είχε αρχίσει να συνεργάζεται. Τό 1891 έφυγε για τό Παρίσι. Όχι για να σπουδάσει, αλλά για να εργασθί, να δείχθί, να κούσθί, να δοξασθί. Γι' αυτό τό σκότα του Γαλάνη δεν υπάρχουν παρά στους τρεις εκείνους τόμους πού σας είπα. Κι' αν τούς έχετε, θάθελα να τα συγκρίνετε και να ιδίτε πόσο μεγάλη διαφορά παρουσιάζουν τά πρώτα από τά τελευταία. Μέσα σ'ε τρία χρόνια, ο Γαλάνης είχε γίνθί άλλος, άγνωριστος. Σπάνια μπορεί κανείς να παντήσθί μ'α τόσο γρήγορη εξέλιξη.

Είχε γίνθί π'α ένας από τούς καλύτερους νέους ζωγράφους της Γαλλίας, γεωτεριστής χωρίς εξωφρενισμούς. Τόν έλεγαν μ'αίτθ, δάσκαλο. Αργότερα τόν τράβηξε ή φυλογραφία, ένα πολύ δύσκολο είδος. Στο διάστημα αυτό, — π'α χρόνια είναι από τό 1901, — δεν ήλθε στην Ελλάδα παρά μ'α δυό φορές. Τόν καιρό του πολέμου ήταν στρατιώτης στην Κέρκυρα. Εκεί σκάλισε σ'ε ξύλο τό πορτραίτο του συγγραφέα Κ. Θεοτόκη πού, μ'αζί με Άλλα του ζωγραφικά έργα, δημοσιεύθηκε στο περιοδικό «Κερκυραϊκή Ανθολογία».

Αυτός είναι ο Γαλάνης με τόνομα. Μ'α καλλιτεχνική δόξα σήμερα και γαλλική κι' ελληνική. Αλλά κι' αυτός βγήκε από τό σχολείο της «Διαπλάσεως». Τά πρώτα του βήματα τάκανε σ' αυτή, ζωγραφίζοντας προπάντων παιδιά. Και τό περίεργο είναι πού, ως σήμερα, ένα παιδί θεωρείται τό άριστούργημά του. Είναι τό περίφημο «Παιδί με τό μηχανικό άλογάκι», μ'αγάλος κι' αληθινά θαυμάσιος πίνακας κειμένος τό 1914. Μ'α γιατί είπα περίεργο; Τι άλλο θέμα μπορούσε να έπιτύχθί καλύτερα ένας ζωγράφος βγαλμένος από τό σχολείο της «Διαπλάσεως»; Ένα παιδί!

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΙΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυστικόν υπό του Ιουλίου Βέρν)

— Συνέχεια από τό προηγούμενο — ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

Διάλυση του πλοίου. — Κάτω από σκηνή Κατασκευή σχεδίας. — Κουβάλημα στή σπηλιά.

Μετά τήν υποδοχή, πού έλαβε τό μέρος του κι' ο Πιστός, ανακατεύοντας τά χαρούμενα γαυγίσματά του με τίς ζητοκραυγές τών παιδιών, τό πρώτο πού είχεν να κάμουν οι έκδρομοί, ήταν να διηγηθούν τά καθέκαστα. Έπειδή όμως ήταν κατακόποι ή διήγηση αναβλήθηκε για τό πρωί. Τούτο μόνο είπε ο Μπριάν: — Είμαστε σ'ε νησί!

Και δεν έφταναν τάχα αυτές οι τρεις λέξεις, για να μάθουν οι Άλλοι τό αποτέλεσμα της εξερεύνησης και να καταλάβουν πόσο άδύνατο κι' επικίνδυνο ήταν τό μέλλον τους; Αλλά ο Γόρδων δεν έφάνηκε άπελπισμένος. Δεν είπε τίποτα. Τό ύφος του μόνο έλεγε: «Καλά, αυτό τό περίμενα, δεν έχω τίποτα περισσότερο να φοβηθώ!»

Τήν Άλλημέρα, 5 'Απριλίου, οι μεγάλοι, μ'αζί με τό Μόκο πού ήταν άριστος σύμβουλος, μαζεύθηκαν στην πλώρα να συσκεφθούν. Οι μικροί κοιμόνταν ακόμα. Στην αρχή, ο Μπριάν κι' ο Δόνιφαν διηγήθηκαν όλα όσα είδαν, χωρίς να παραλείψουν τίποτα, κι' έδειξαν τόν γεωγραφικό χάρτη, πού έλυε π'α τό πρόβλημα αν ή χώρα εκείνη ήταν νήσος ή ήπειρος.

Και πάλι, εκείνος πού έδειχνε τόν λιγότερο φόβο για τό μέλλον, ήταν ο Γόρδων. Γνήσιος Αμερικανός αυτός, άνθρωπος δηλαδή πρακτικός, έβλεπε ότι ο φόβος, ή λύπη, ή άμηχανία, δεν ώφελοσαν σ'ε τίποτα. Και προσπάθησε να εγκαρδιώσθί τούς συντρόφους του, ύποσχόμενος ζωή ύποφερτή, αν ήθελαν να τόν βοηθήσουν. Και πρώτα — πρώτα έπρεπε να διαλέξουν κατοικία όριστική.

Ο Μπριάν ήταν της γνώμης να προτιμήσουν τή σπηλιά εκείνη πού είχαν ανακαλύψει κοντά στη λιμνη.

— Μ'ας χωρεί δλους; ρώτησε ο Βάξτερ.

— Όχι βέβαια, αποκρίθηκε ο Δόνιφαν. Μπορούμε όμως να τή μεγαλώσουμε σκάβοντας. Ο βράχος δεν είναι τόσο σκληρός και δόξα σοι ο Θεός, έχουμε χέρια κι' εργαλεία.

— Άς τήν πιάσουμε τώρα όπως είναι, είπε ο Γόρδων, κι' άς είναι λιγάκι στενόχωρη.

— Και προπάντων, πρόσθεσε ο Μπριάν άς κουβαλήθουμε όσο τό δυνατό γρηγορότερα.

Πραγματικώς, ή μετακόμιση έπρεπε να γίνθί πολύ γρήγορα, γιατί μέρα με τή μέρα τό πλοίο ξεχαρβαλωνόταν. Οι τελευταίες μάλιστα βροχές κι' οι δυνα-

τές ύστερα ζέστες τ'αχαν κάνει σ'ε κακή κατάσταση. Κι' αν ήταν μόνο να τό ξεφορτώσουν, τό πράγμα δεν θάταν τόσο δύσκολο, αλλά έπρεπε να τό διαλύσουν μεθοδικά, ώστε να μπορέσουν να πάρουν από τά υλικά του ε, τι θά τούς ήταν χρήσιμο: σανίδια, μαδέρια, σίδηρο, χαλκό και τά λοιπά.

— Και νάχουμε καλό ρώτημά, είπε ο Δόνιφαν, πού να μένουμε ως πού να κουβαλήθουν τά πράγματα στή σπηλιά;

— Θα στήσωμε μ'α σκηνή στην δ'αχθ, άνάμεσα στα δέντρα, αποκρίθηκε ο Γόρδων.

— Δαμπρή ιδέα! φώναξε ο Μπριάν. Μόνο άς μη χάνουμε καιρό.

Η διάλυση του πλοίου, τό ξεφόρτωμα, τό κουβάλημα κι' ή κατασκευή σχεδίας για τό κουβάλημα αυτό, ήθελαν τό λιγότερο ένα μήνα. Όσοτε πριν καταφέρουν να φύγουν από τόν τόπο του ναυαγίου, θά τούς έβρισκε ο Μάιος, ή αρχή δηλαδή του χειμώνα, γιατί σ' εκείνα τά μέρη της γής ο Μάιος, αντίστοιχεί π'ός τό Νοέμβριο.

Ο Γόρδων τό σκέφθηκε καλά να στήσουν τήν σκηνή κοντά στην δ'αχθ, γιατί τό κουβάλημα θά γινόταν απ' τό ποτάμι πού ήταν πλωτό. Έτσι ύπήρχε «κατ' εύθειαν συγκοινωνία» από τόν τόπο του ναυαγίου ως τή σπηλιά.

Εόθις από τήν Άλλη μέρα άρχισαν τήν εργασία. Και πρώτα πρώτα έστρσαν τή σκηνή και κουβάλησαν σ' αυτήν τά πράγματά τους, στρώματα σκεπάσματα, τ' απαραίτητα μαγειρικά σκεύη, ε-πλα, πολεμοφόδια, τρόφιμα. Κι' επειδή ή σχεδία θά γινόταν από τά συντρίμματα του πλοίου, τά παιδιά έπρεπε να περιμένουν τή ολοσχερή του διάλυση.

Ός τις 15 'Απριλίου δεν έμειναν στο πλοίο παρά τά πολύ βαριά πράγματα, πού θά τά έβγαζαν από τό κομμάτιαζαν παραδείγματα χάρη τό μολύδι πού χρησίμευε για σαβούρα, τά μεγάλα βαρέλια του νερού, τό βαροδλικο, ή σιδερένια κουζίνα κτλ. Όσο για τήν εξάρτηση, — κατάρτια, κεραίες, πανιά, σχοινιά, άλυσιδες, άγκυρες και καθέξθς, — αυτά λύθηκαν, κόπηκαν και σιγά-σιγά κουβαλήθηκαν εκεί κοντά στη σκηνή.

Έννοείται ότι μ' όλες αυτές τίς εργασίες, δεν παραμελούσαν ούτε τό κυνήγι ούτε τού ψάρεμα, για να συντηρούνται και να οικονομούν τά τρόφιμα του πλοίου. Οι μεγάλοι κυνηγούσαν άγριο-περίστερα κι' Άλλα πουλιά, ενώ τά μικρά ψάρευαν, τήν ώρα πού τραβιόταν ή θάλασσα απ' τή βραχώδη παραλία. Κι' ήταν μ'α χαρά να τά βλέπθς να

τρέχουν εδω κι' εκεί ξυπόλυτα, μ' ανασηκωμένα πανταλονάκια, να πελαγώνουν ως τά γόνατα και να πιάνουν καθούρια, πεταλίδες, άχιδιάδες, γαρίδες κι' ε, τι έβρισκαν. Ο αυστηρός Γόρδων τά μάλωνε πού ξεφώνιζαν και «χαλούσαν τόν κόσμο» ο Μπριάν τά δικαιολογούσε. Μ'αζί με τούς μικρούς του συντρόφους εργαζόταν στο ψάρεμα κι' ο Ζιάκ, ο άδελφός του Μπριάν. Μόνο πού αυτός δεν λάβαινε μέρος στα ξεφωνιτά τους και στα γέλια τους.

Από τά μέσα του 'Απριλίου, ή θερμοκρασία άρχισε να χαμηλώνει έπαισθητά. Πολλές φορές, τό πρωί, τό θερ-

Ήσαν τή σκηνή και κουβάλησαν τά πράγματά τους... (Σελ. 205, στ Β')

παιδικά χέρια εργασία εξακολούθησε. Όλοι εργαζόταν με φιλοτιμία και με όμόνοια. Η διάλυση όμως δεν προχωρούσε τόσο γρήγορα. Έυτυχώς, στις 23 του 'Απριλίου, οι κουρασμένοι εργάτες έλαβαν μ'άν άπρόοπτη βοήθεια από τόν ουρανό: τή νύχτα ξέσπασε μ'α θύελλα.

Από τά μεσάνυχτα ως τό πρωί άστράφτε και βροντούσε άδιάκοπα. Δεν έβρεξε πολύ — κι' αυτό ήταν ευτύχημα, — ο άνεμος όμως ήταν τόσο σφοδρός, πού τά παιδιά, μέσα στη σκηνή, φοβόταν μ'α τούς τήν πάρη. Αλλά αν ή σκηνή έμεινε στη θέση της, γιατί τήν είχαν καλά στερεωμένη άνάμεσα στα δέντρα, τό κα-

κόμιορο όμως τό πλοίο «διελθθί εις τά εξών συνετέθη». Και τό πρωί τά παιδιά δεν βρήκαν στη θέση του παρά ένα σωρό ξύλα και σίδερα, άπάνω στα βαριά πράγματα πού ήταν μέσα στο πλοίο.

Από τήν ίδια μέρα άρχισαν να κουβαλούν ε'λ' αυτά τά υλικά στη δεξιά δ'αχθ του ποταμιού, λίγα βήματα μακριά απ' τή σκηνή. Κι' αυτό δεν ήταν βέβαια εύκολο έργο, αλλά σιγά-σιγά, με όπομονή και με κόπο, έγινε. Α, τί περίεργο θέαμα πού ήταν τά παιδιά ζευγμένα σ' ένα μεγάλο δοκάρι, να σέρνουν λαχανιασμένα και τό ένα να παρατρώνθί τό άλλο! Έτσι τά κουβάλησαν όλα. Ο Βάξτερ, πού είχε κάποια κλίση στη μηχανική, σοφίζόταν καλούς τρόπους κι' έδινε πολύτιμες οδηγίες. Κι' ο έμπειρος Μόκος τό ίδιο. Π. χ. συμβουλή του μούτσου ήταν να μη ξουν στην άμμο παλούκια και σ'ε κάθε παλούκι να δέσουν από ένα παράγιο, δηλαδή καρούλια με σχοινιά, — σύσπαστο λέγεται αυτό στη μηχανική, — και να δεκαπλασιάσουν με τό μηχανήμα αυτό τίς δυνάμεις τους.

Ός τις 26 του 'Απριλίου όλα τά κομμάτια του πλοίου ήταν κουβαλημένα. Η δυσκολότερη εργασία είχε γίνθί. (Ακολουθεί)

ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ

Είχα κινήσει μ'άν αγγί, θυμάμαι, κι' είχα πάσει τό δρόμο πού μου άνοίγονταν και πού με καρτερούσε, να πάω κι' εγώ τό τόμα μου, προσκυνήτης στη χάρη της θεάς εκείνης πού συχνά σ'ε όνειρο μου μιλούσε.

Μ'α πριν άκόμο τό πυρό με βρεθί τό μεσημέρι, κουράστηκα κι' άπόγειρα καθώς έπερατοόσα, κι' αλοήμιο! δέ βρέθηκε πονετικό ένα χέρι για να με φέρει ως τό ναό πού τόσο λαχταρούσα.

Ολυμπιάς Περιστιανή, Μασο-
τίνα και Σύλλογος Ολυμπιακή
Θεός. Χίλια ευχαριστώ!

Πρώτης Επιστολής μου ε-
στειλαν αυτήν την εβδομάδα κι' οι
εξής: 'Ελευθέρο Παυλί, Φοι-
τητής, 'Ευδόξος Έλλην, 'Γά-
πων, Ρέα, 'Αηδούλαλη, Λεβάν-
της, 'Αγγέλης Έλλην, Μεγά-
λη Ελλάς, 'Υποκύρης του 'Αθ-
μόνου, 'Ελευθέριος Ρουσόλης,
Μαγεμένο 'Αργοιάλι, Μικρός
Δρόσος, Φλογέρα, Μάρθα Σακ-
κή, 'Ανδαλουσία, Μακρότοφ και
'Ανορθώτου Ρολόι. — Έστράβλα
τις παρηγγελίες των και τους ευ-
χαριστώ για τα καλά των λόγια.
Στο άρχόμενο θ' απαντήσω σ' όσους
μπορώ.

Έλαβα πάλι για τη βελίδα Σο-
νεργασίας, έλαβα!.. Ένωσιστά από
φίλους μου που δεν είχαν ιδέα
όσομ' τη δήλωσή μου και γι' αυτό
είναι δεκτά κι' αυτά τα κομμάτια.
'Αλλά όμως γά μη λάθω, αν δεν
δηλώσω πάλι ότι δέχομαι.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Σανθή
Πριγκίπισσα, κ. (ΝΚ). Χιονολού-
δο, κ. (←→). Λυγαριά, κ.
(→←). 'Ορδοκονοκταής Μπαρμπές,
κ. (ΠΣ). Μικρό Ναυτοπούλο, ά.
(ΜΜ). Χλωμό Φεγγάρι, ά. (ΠΦ).
Ψυχολόγιο, κ. (ΙΙ).
'Ανανεώσεις Ψευδώνυμων:
Μικρό Θηριακάκι, ά. Μεγαλό-
πρπη 'Ιδη, κ.

Η Διάπλασις απαντάται τους
φίλους της: Καλέριον (είναι κάμ-
πουσι και κλέος τους με Μ. 'Αγ-
γελία) άχι, τίποτα εβώφυλλα-κί-
λόμματα δεν έχω) Πταχτούλαν
(μπορείς να μάθ' γρήγορα και κάθε
δεκαπέντε, και κάθε εβδομάδα και
κάθε πού. εδικαρείς; είδα πως πέ-
ρασας τις παύσεις και την πρω-
τομαχιά κι' εβχολαι ταβ χρόνος κα-
λύτερος) Νεραϊδα του Γιαλού
(θα τό διαβάσω με τή σειρά του
και θί σοβ πώ και σβ γράφε μου
δσο συχνά θέλεις) δέν «βχολομά»
άγω τά καλά μου παιδία) Μικρο-
σκοπικόν Γιγάντα (ά, μπά! γι'
τόσο μεγάλο παύμα οβτε στή Σκ-
λίδα έχει θέση οβτε άλλοθ' έπειτα
έπαισα τώρα γά δέχομαι άργότε-
ρα, πού θά εβχολοώ, γά μου εβτε-
λγς κινένα μικρό) Αφροδίτην
της Μήλου (εστειλα' δέν βπάρ-
χει άμφιβολία ότι τό γράμμα έκει-
νο ήταν ψεύτικο) Αίγυπτιακόβ-
λαν (ώραιο ήταν, πολύ ώραιο) άλ-
λά καλύτερα πού δέν τό έστειλες:
ώσ-όσο σ' ευχαριστώ πολύ) Γε-
λαστίναν (από άδιαφορία; άχι, δέν
τό φαντάσθηκα ποτέ γιά τό άλλο,
θά συμφοροθώ ευχαριστωσ) 'Α-
κάνθινο Ρόδο (εστειλα' δ' 'Οθη-
γός ετοιμάζεται, αλλά μπορείς και
χωρίς αυτόν, μόνο με τις δόγγιες
πού έχει κάθε προκήρυξη Διαγωνι-
σμοθ) Αρχαίαν 'Ελλάδα (άχι,
δέν κάνει) Διάναν (για γά τό δικα-
κρίνω άμέσως και γά μη κάνω λά-
θος) αλλά δέν είναι δημοκρατικό
αν δέν έχη κόκκινο μαλάν, γρά-
φα τό και με μπύρο) Ανερμάνην
του Βανουθ (ευχαριστώ πολύ γιά
τά χαριτωμένα «αδουλόλια» και
του χρόνου!) Μάγισσαν (τό έλα-

βα, έννοια σου) Ν. Ι. Παπιαύ-
άννου (γράμμα για ψευδώνυμο δέν
ελαβα) Χαρ. Α. Σπουροπούλαν
(βραβεύον εστειλα' 'Ελληνικόν
Γόγγρον (από τό περικόσμημα έ-
σ: σιλα 8 τετραβία) Τζάν (εστει-
λα 6 τε:ραβία) 'Ηδύλην. Εβ-
σπατίων Παζίνον κτλ. κτλ.

Είς όσας επιστολάς έλαβι με-
τά την 15 Μαΐου, θάπανετησω από
έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 238ου Διαγωνισμού.
Αι λύσεις δεκταί μέχρι 19 'Ιουλίου.

371. Λεξιγράφος
Φθοροπού, μιά τρούπα,
Πλανήτων γενική.
Μ' αυτά τό τρίο πού είπα
Κάνεις μικρό πουλί.

372. Αναγραμματισμός
Εστύλλεται τό ένα
Και γυρίζει, δλο γυρίζει...
Βρώρος πιά δέν είναι τάλλο
Μά κι' αυτό, πές, τεμετίζει.

373. Μεταγραμματισμός
'Ενα λουλούδι ώραιο
Από γράμματα του άλλαζει
Και νήσο με λουλούδια
Και δόξα παρουσιάζει,
Γιατί τό έκαουόμενο
'Ανάσθησε βλαστάρι
Πού ή φύση τούχε δώσει
Του ποιητοθ τή χάρη.

374. Κοινή λέξις
'Αναφορική άντανυμία—Πόλις
της Εύβοίας—Σύνδεσμος τελικός.
'Εάν εις εκάστην των άνωτέ-
ρω ζητούμενων λέξεων προστεθί
ός κοινή λέξις τό τρία, θ' άπο-
τελέσουν, μετά ή άνευ αναγραμ-
ματισμοθ:
'Η πρώτη: επιστήμονα επαγ-
γελματικά.
'Η δεύτερα: θαλάσσιον φαι-
νόμενον.
'Η τρίτη: σύμβολον θαλασσίου
θεοθ.

375. Πτεροτόν Γράμμα
'Ανθος του άγοθ—'Αρσεν ζω-
ου μυηκηστικου—'Αλιευτικόν
έργαλειον—Τεμάχιον μετάλλου
(νόμισμα)—Χώρα της 'Ασίας.
'Ολοι αυτοί αι λέξεις έχουν ά-
πό πέντε γράμματα. 'Εν έξ αυ-
τών, τό περικότων, άπαντί άπαξ
εις εκάστην και είναι πρώτον της
πρώτης, δευτέρου της δευτέρας
και καθεξής.

376. 'Ασυμπλήρωτος Παροιμία
Χίλια—ένα—και—κρύμας—ά-
στρο.
Νά συμπληρωθί αυτή ή πα-
ροιμία. Κάθε παύλα άντιπροσω-
πεύει μιαν λέξιν πού λείπει.

377-381. Μισαί Λέξεις
θρ - ελα - φορ - μυρ - μυρ
Αι λέξεις αυτές είναι χωρισμέ-
ναι άκριβός εις τό ήμισιον των.
Νά συμπλ.ρωθούν.

382. 'Ακουστικίς έξ επιπέτων
Τό — Κοινόν. 'Ο — άετός.
Αί — παρθένοι, Είς — κύκλος,
'Η — περιστερά. 'Εγ — τρώγων,
'Η — τρώγεις.

Είς τό ουσιαστικά αυτά γά τε-

δοθν επίθετα τριαύτα, όστε τάρ-
χικά των γ' άποτελοθν φωτόν θ-
δροχαρές.

383. 'Ελλησοσύμφωνον
α-αυα-α'-αωοι-υαά-αυ-ω-εω.

384. Γεζφος
'Η γθ 'Η γθ Κως
'Η γθ 'Η γθ Κως
'Η γθ Γθν. 'Η γθ Κως μορφαί ρεθ
'Η γθ 'Η γθ 'Η γθ Κως
'Η γθ 'Η γθ 'Η γθ Κως

Διά τούς Γαλλομαθείς

385. Mots en carré
* * * *
* * * *
* * * *

1. Sorte de sei; 2. Satellite
celeste; 3. Verbe; 4. Organe
du corps en forme de cordon.
Vertical. les memes.

386. Cinema-Rebus
Σωρός—πυρρός—έάν—όργυία.
(Προόστειον των 'Αθηνών)

(*'Ολοι αι άνωτέρα 'Ασκήσεις είναι έκθ
την βραβεύσαν Συλλογήν της ΣΥΟΥ.
ΡΟΜΑΛΛΗΣ και την 'Επίσημ Διαγωνισμοθ
του ΣΙΝΘΙΠΠΟΥ.—Είς τό προηγούμε-
νον φυλλάδιον και ό Γαλλικός Γρίφος είναι
της ΜΥΡΤΩΣ. 'Εκείνος τόν όποιον εξαφεί-
θι σμηνώσις, ήταν ένας 'Ελληνικός, ό ό-
ποιός έμεινεν έξω.)

ΑΥΞΕΙΣ

των Πνευμ. 'Αοκήσ. του φθλ.ΙΟ
148. 'Αγτίο (άντι, ό). — 147.
Νέφος (ναί, φθός). — 148. 'Η αυ-
γή, τό αυγό. — 149.

ΑΓΓΑΟΠΗ 150. ΛΟΥΚΙΑ-
Α Γ Ε ΝΟΣ (δλκάς,δ-
Α Κ Ρ αλος, κόνικλος,
Θ Α Μ Υ Ρ Ι Σ 'Ιανός, 'Αλυς,
Ρ Νίκαια, Σκι-
Α νος.) — 151.

ΒΕΡΝ (Βόρων, 'Ερηής, Ρούθ,
Νείλος). — 152. Ράβε, ξήλων,
δουλειά γά μη σοθ λείπη. — 153.
'Υπέρ πάν ή πατερις (υπερ πα-
νι πα τρίς). — 154-158. Par unM:
miel. άνε, mitte, mot, termine.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιοδου (1879—1893)
Από τους έκδοθέντας 24 τόμους
ύπάρχουν άκόμη μόνον όι εξής
πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος και
19ος. 'Εκαστος τόμος δρ. 25,
ταχυδρομικός δέ άποστελλόμενος
δραχ. 28,50 διά τό 'Εσωτερικόν
και δραχ. 35 διά τό 'Εξωτερικόν.

Της Β' Περιοδου (1894—1927)
ύπάρχουν όλοι οι έκδοθέντας τό-
μοι, 34 εν όλω. 'Εκαστος τόμος
δραχμος δρ. 30 και ραφιμένος
δρ. 35. Ταχυδρομικά τέλη έκά-
στου τόμου προσδτετα εις τάς
άνω τιμάς: Διά τό 'Εσωτερικόν
δραχ. 6 ό άρραφος και δρ. 15
ό ραφιμένος, διά δέ τό 'Εξωτερι-
κόν δρ. 23 είτε άρραφος είτε
ραφιμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΚΗ'—480]

Α π' όλους τούς ζογράφους ή Βελιωτί-
κη Γρελαράς περιμένει άπάντη-
ση στο διαγων όρθής.

[ΚΗ'—481]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΠΙΔΕΙΜΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
Προκηρύττειν διαγωνισμόν έργάων
μικρών (τοπίων). Προβόδια 2 μν-
τών, συμμετόχη διδραχμος, Βραβεία 3 έ-
λεκτά. Δ/σις: (ΚΗ'—417).

'Ο τών Διγων. 'Εθνικόν 'Ισώδες

[ΚΗ'—482]

Α νταλλάσω Μ. Μισατικά με δλα γά Διο-
πλαστοπούλα και Διαπλαστοπούλας.
Δ/σις: (ΚΗ'—417).

'Ελληνικόν Γετήρον
[ΚΗ'—483]

Ο Σύλλογος ΨΥΧΟΛΟΓΩΝ θεορήσας
επάναγες τήν ιδέαν γυναικίσου Γη-
μάτος, ιδρύει τοιοθτο. Πρόεδρος εξέλεγθ
ή 'Ψυχολόγιο και γραμματεθ ή Ντεά-
νικα. 'Εδρα Λερισός.

[ΚΗ'—484]

Α νταλλάσω άγραφαί γραμματόσημα
'Ελλάδος, Σάμου, 'Επίρου, Κρήνης,
Αίτω 'Επαναστάτας, Φοβέριου, Ναυορί-
νου, Εδρόπης, 'Αμερικής, 'Ασίας, Αιγύ-
πτου.—'Εδρώγιος 'Ιω. Σκαρβας, Κατά-
στηρα 'Αδελφών Παπαδολιά, Πάτρι.

[ΚΗ'—485]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΝΙΚΗ ΗΡΑΚΛΕΙΩΝ
Διαγωνισμός: Ποιον άνδρος προτι-
μάτε; Συμμετόχη διδραχμος, Προβό-
δια 30 ή 'Ιουλιου Κληρονομητοθ τριβ-
ά (Βιθία Βέρν). 'Επιανεθόνται τριβίς
('Εκαστος δύο διέλια Συλλόγου άφελίμων,
Δ/σις: [ΚΗ'—175]. 'Υποστηρίζοντας άπο-
σπρήφρον. Περιμένονμε από όλους εκ.
'Αράκωντον Ρέδεν, Τρεμνήζην,
Κυριοζία, Τάνατλ, δόδεθε.

[ΚΗ'—486]

Μ πινυέτι και άδύνη= δόδερες Παγα-
λδου, Μυριόδοτη και Ρέα = δδελ-
φίς Βούρα, 'Εδύρα= 'Αρναούτογλου.
Φλογέρα

[ΚΗ'—487]

Α ποτελέματα διαγωνισμοθ [ΚΗ'—247].
Α' Βραβείον: 'Ιστανόλας. Β' Βρα-
βείον: Δουκίσιαν ντε Ξεβρέθ. Στείλατε
διδυθνήσιν σας.

'Ιππότην ντε Γνωζίνον

[ΚΗ'—488]

ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ
Ε πέραν γιά μέλη των Εόκκινη Πρά-
σινον νά τό άηροφίσημα και τόν 'Ο-
υδοκονοκταή Μπαρμπέ γιά τό Σπασί-
θμα. 'Ο όρο παλαιό κάτοχοι αβθών τόν
τηρημάτων έγιναν μέλη καθός και ό Πα-
πυτωσώμενος Γάτες.

ΤΟ ΔΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

[ΚΗ'—489]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΝΘΩΣΩΝ — 'Ο δια-
γωνισμός μας [ΚΗ'—280] άπαρτοθ
ένεκα δηλιότων άπαντίσεων, α' Φωλιμ-
σος Θεοδός ευχαριστοθών.

'Ο τών Διγων. ΚΙΣΩΣ

[ΚΗ'—490]

Π υλογραψίδα, δέχομαι άλληλογραφί-
αν. Δίσις μου: Μαρίαν Παυλίαν (δύ
Τροικιδιαν) Σαρλόσ 33 (έκόν) 'Αθήνας. 'Ο
Διάβαλάκος δέν άλληλογραφεί, μόνον
άνταλλάσσει Μ. Μ. Τροικινδο.

[ΚΗ'—491]

Α έλια, Α'λάντα, Νιδβη, θά μ' εβχα-
ριστωθε πολύ ένν τετραβίακι κι' ή έλ-
λληγογραφία Σας. Δ/σις: [ΚΗ'—105].

'Ανδαλοσεία

[ΚΗ'—492]

Π ρωτομαθητόνας στο σελονίκι της Δι-
πλασέως, προτιμένον. Αντολλαγή Μ.
Μισατικών στην Αιγυπτία, Αιγυπτιακή
'Ακτι. Νιγύρα και στην 'Εβρυνη Γά-
ρούδα. Δ/σις: Χιονόδουλοδο, Λυγα-
ριά, εις Κλειού Μοτιλίνας.

[ΚΗ'—493]

Κ ολουδάθερα, ή μόνι συνταγή στην
άβρισην σου πού θα σοθ άφελήγη ει-
να γά τρίς πακατέριμα. 'Οθεν πάσει τόν
κουκόπορο. — BUUNT, πρόδρος σλλόγου
ΨΥΧΟΛΟΓΩΝ.

[ΚΗ'—494]

Δ ιπλαστοπούλα-ες, όποις έχει τήν κα-
λυόνη γά μου στείλα τετραβίακι του
και παρακαλά στην νέν μου Δίσις: 'Αν-
δρόν Μανιατάκη, μαθητήν, Οίκία Λύρα,
Μολάου, γιά τήν — 'Ακκιρία

[ΚΗ'—495]

Σ έρλοκ Χέλις, Γάνατλ, Φίλιανθ, Προ-
σοπάτι. Κλάριθ, Φραγκίσις, γά ώρας
σας τετραβίακις μ' έκαναν πνευτοχίσιμέ-
νι. 'Ενευλα δικό μου λάβετε.

'Ανακία